

Magyarok hihetetlen kalandjai Grúziában

– Szóval Grúzia – mondta Sebestyén, a balbakk.

– Az – bólintott Dalmadi, a csatár. – Oda-vissza hétezer kilométer.

Ezen eltűnődtek egy kicsit. A pályán már dekázott a bővített keret, a cserekapus éppen törzshajlításokat végzett.

– Mindegy – mondta végül Nádás, a középpályás. – Menjünk.

A fenti, bátran állíthatjuk, briliánsan felidézett beszélgetés egy hónapja hangzott el a BLASZ II-ben induló Budakeszi SC délutáni edzésén. Dalmadi Zsolt, Nádás Péter és Sebestyén András épp a bajnokság őszi nyitányára készültek, amikor elhatározták, hogy a világbajnoki selejtezőt játszó magyar labdarúgó válogatottat elkísérik Tbiliszibe. Döntésük nem volt mentes bizonyos előzményektől, hisz a három fiatalember évek óta minden külföldi mérkőzésére elkísérte a nemzeti tizenegyet. Most rövid pénzügyi kalkulációt végeztek (százhuszezer, mondta Dalmadi, mire Nádás sóhajtott), és két hete vasárnap nekivágtak az útnak. Tulajdonképpen nem pakoltak sokat a Volkswagen csomagtartójába: pár karton ásványvizet, egy váltás ruhát, transzparenszeket, magyar zászlót, valamint egy, a budakeszi szurkolók által adott klubzászlót.

Fussuk gyorsan át az út első, mondhatni eurokonform szakaszát. A focisták Iztambulig egyfolytában vezettek, két napot városnézéssel töltöttek, majd Ankara és Göreme érintésével haladtak céljuk felé. A törökök mindenütt kitörő örömmel fogadták őket, és legtöbbször egy nagyobb tétel bőrruhakészletet próbáltak hihetetlenül kedvező áron rájuk szólni.

Dalmadiék szombat hajnalban érkeztek a török-grúz határra. A grúz oldalon két órát vártak, majd egy hosszú, tízablakos épülethez értek, melynek egyetlen célja a külföldi fizetőeszközök begyűjtésében manifesztálódott elöttük. A határőrök egyike ugyan mutatta, hogy a magyarok dollárjai a parlamentnek mennek, nem pedig neki – aminél előbb Tbiliszi irányába bökött, aztán a saját zsebére ütött – majd két doboz Marlboro márkájú cigarettáért hajlandónak mutatkozott egy tízdolláros csekket megsemmisíteni. A magyarok végül százhusz dollárral járultak hozzá Grúzia felvirágzásához, és az ország belseje felé vették az irányt.

Sebestyén, Nádás és Dalmadi – végre itthon

FOTÓ: TEKNÓS MIKLÓS

Jegyezzük meg a pillanatot: délelőtt tíz óra van, a meccs helyi idő szerint este kilenckor kezdődik, Tbiliszibe háromszázötven kilométer az út, hőseink bizakodnak.

A határ után először a Batumi bejáratánál felállított ellenőrző pontnál állították meg Dalmadiékat. Rövid alkudozás után tíz dollárt kellett átadniuk, valaki pedig elmagyarázta nekik, hogyan működik errefelé közlekedésrendszert: a forgalmasabb csomópontokat megvásárolják a rendőrök, akik ezután jövedelmük egyharmadát az államnak, egyharmadát a maffiának fizetik be, és a fennmaradó harmadból tengetik életüket. A magyarokat ekkor egy, a későbbiek ismeretében felettébb bőkezű ajánlattal lepte meg az egyik rendőr: e szerint száz dollárért ő egészen Tbiliszibe kísérmé a szurkolókat, és garantálná, hogy nem fizetnek többet.

A balbakk, a csatár és a középpályás a grúz mélybarna szemébe nevetett.

Ezt később iszonyúan megbánták.

Másfél órányi megrázó vezetés után ugyanis elértek Kobuleti városába. Itt lépésben haladtak el egy újabb ellenőrző pont mellett, ahonnan rögtön egy leharcolt Volga személygépkocsi eredt a nyo-

mulba. A vád egyszerű volt: a magyarok nem álltak meg a poszt előtt, ami ezúttal négyszázötven lárjukba kerül. Ez körülbelül kétszázhusz dollár lenne, szoroztak fejben a fiúk, akiknek egy alacsony, medveszerű grúz rendőr két kezét keresztbe fektetve mutatta, ha nem fizetnek, börtönbe kerülnek. Másfél órányi alkudozás után a magyarok kétségbeesett lépésre szánták el magukat: mobiltelefonon felhívták a Tbilisziben tartózkodó Sallói technikai igazgatót, aki a válogatottat elszállásoló Sheraton Hotel igazgatóját kérte meg, beszéljen a rendőrökkel. Hogy pontosan mi hangzott el a telefonban, arról Dalmadiéknek fogalmuk sem volt, de újabb fél óra múlva a medveszerű rendőr már csak ötvenöt dollárt kért tőlük, és átkísérte őket a legközelebbi ellenőrző ponton. Az elkerülhetetlennek tűnő büntetést meglehetősen rusztikus módszerrel úszták meg a magyarok: amikor az útelzárásnál már a hátsó ablakot csapkodta néhány útlevelet követelő egyenruhás, a medveszerű rendőr Sebestyénre üvöltött, hogy taposson a gázba. A segítőkész férfi búcsúzaskor egy papírt nyújtott át a szurkolóknak, melyben állítólag, az állt, hogy annak felmutatását a megbonthat-

lan grúz-magyar barátságra tekintettel ne csesztessék többet.

Igy érték el fiaink a kies Kutaiszit. A városból kivezető úton ezúttal egy ladás rendőr vette el a papírjaikat, majd a kocsiába ült, és szó nélkül lapozgatni kezdte a grúz közlekedési szabályokat tartalmazó könyvecskét.

A három magyar rosszat sejtett.

A férfi végül kiszállt, egy táblára mutatott, melynek közepére egy „8”-as volt festve, és közölte, errefelé nyolc tonnánál könnyebb autók nem járhatnak. A bejelentés meghökkentette Dalmadiékat, akik mellett folyamatosan haladtak el személyautók. A rendőr ekkor módosított álláspontján: nyolc tonnánál könnyebb külföldi járműveket tilt a tábla. Sebestyén, a balbakk rutinosan huszonkét dollárra alkudta a harmincdolláros büntetést, és elhajtott.

Odakint sötétedett. A szurkolók a települések között közlekedő mikrobuszokra tapadtak, hátha így nem szúrják ki őket. Valahol, a nem is oly távoli, de mégis elérhetetlennek tűnő tbiliszi stadionban már elkezdődött a világbajnoki selejtező. Dalmadiék egy Magyarországról küldött SMS-üzenetből tudták meg a félidő állá-

sát, veszekedtek egy kicsit, vissza akartak fordulni, majd mégis a továbbutazás mellett döntöttek.

Ne csigázzuk tovább a kedélyeket: a három szurkoló épp a mérkőzés végére ért a Sheraton Hotelhez. Itt megtudták, hogy a csapat kikapott, és azonnal hazament, ezért elmarad az a közös vacsora, melyre meghívta őket Sallói technikai igazgató. A rossz hírek mellett egy jó is várta azonban a fiúkat: az MLSZ egy VIP-belépőt ajánlott fel nekik a következő szerdai magyar-román összecsapásra.

Csillagos volt az ég a Sheraton fölött. A magyarok rögtön indulni akartak, hátha a sötétben elkerülük az ellenőrző pontokat, ám egy taxis határozottan lebeszélte őket az éjjeli utazásról. A három fiatalember ezért a hotel előtti parkban töltötte az éjszakát, és hajnalban vágott neki az útnak.

Ismét, és ezúttal utoljára rövidítünk az elbeszélésen: a szurkolókat a véletlen egy magyar EBESZ-megfigyelővel hozta össze, aki a határig kísérte őket. Hőseink a török oldalon letérdeltek és megcsókolták a földet. Hétfő volt, siettek volna haza, ám a grúz utakon meggyötört Volkswagen felmondta a szolgálatot. Kerek egy napig tartott a váltócsere, Bulgáriában azonban másodszer is megadta magát az autó. Kedd este a magyarokat bevontatták egy szervizbe, szerda délután pedig egy vadonatúj kuplungtárcsával indultak haza. Esett az eső, és ők valami zsbibasztó fáradtságot éreztek. Erdélyben jártak, a budapesti meccset, melyre az a bizonyos VIP-belépőjük volt, Szében és Déva között egy étteremben nézték meg. Nádás egy magyar helyzetnél felugrott, mire a helyiségben tartózkodó románok értetlenül hátranéztek, egyébként semmi különös nem történt.

A három magyar csütörtök délelőtt ért haza. Otthon gyors számvetést készítettek: utaztak tíz napot, kifizettek fejenként százhatvan ezer forintot, nem látták a grúz meccset, nem értek haza a magyar-románra, transzparenszeik bontatlanul hevertek a csomagtartóban, az autójuk elromlott, fáradtak voltak és elgyötörtek.

– Hát ez szívás volt – mondta Sebestyén, a balbakk.

– Az – válaszolt Dalmadi, a csatár. – Szívás.

Falusy Zsigmond

a **növekedés**
költözéssel is jár...
 a **PanTel Rt.**
 a **Dorottya Udvarba**
költözik...

Growing means
moving...
PanTel is
moving to
Dorottya Udvar...

Ezúton szeretnénk értesíteni Önt, hogy a PanTel Rt. 2001. szeptember 15-én a Dorottya Udvarba költözik.

Reméljük, hogy az új „otthon” még hatékonyabban szolgálja az Ön kényelmét és szívesen tér vissza hozzánk. Felhívjuk figyelmét, hogy a PanTel Rt. eddig használt központi telefonszáma (+36-1)-382-35-35 és telefax száma (+36-1)-382-36-36, illetve az egyes mellékek száma nem változik.

Üdvözlettel,
 PanTel Rt.

We have the pleasure to inform you that the headquarters of PanTel are moving to Dorottya Udvar by September 15, 2001.

We hope that PanTel's new home will prove to be more convenient and comfortable for you. The current phone (+36-1)-382-35-35 and fax (+36-1)-382-36-36 numbers, as well as the extensions will remain the same.

Kind regards,
 PanTel

DOROTTYA UDVAR
 H-1113 Budapest, Bocskai út 134-146.
 Levelezési cím / Mailing address:
 H-1518 Budapest, Pf. 57.
 Telefon / Phone: (+36-1)-382-35-35
 Fax: (+36-1)-382-36-36

www.pantel.hu
 pantel@pantel.hu

PanTel